

Opsnuiven

Ik wil voor een dagje beeldende kunst naar Zoetermeer en vul mijn schoudertas met een zakje boterhammen met kaas, een flesje water én goede moed. Waar kan ik naartoe als ik in Zoetermeer kunst wil opsnuiven? Het kakelverse werkwoord googlen lijkt antwoord te geven op al mijn vragen. Ik tik de woorden beeldende kunst Zoetermeer in en ongeveer 108.000 resultaten rollen in 0,40 seconden mijn wereld binnen.

Ik heb een ambivalente houding met kunst. Ik doe het al mijn hele leven, maar is het ook iets van mij? Kort nadat ik als kind vanuit Den Haag naar Brabant verhuisd was kreeg ik van mijn moeder een immens grote tafel in mijn kamer. In no time had ik op woensdagmiddag een knutselmiddag met vriendjes uit mijn klas. Een jaar later reisde ik naar de grote stad om er zelf op handarbeidles te gaan. Daar leerde ik etsen. Dat zou mijn wereld worden, dacht ik.

Weer later toog ik naar de grafische school, ik kon tekenen werd mij verteld. Daar trof ik buitenbeentjes, klasgenoten met Afghaanse jassen, patchouli in duistere kamers of caravans in de struwelen van de stad. Feesten met performances waar ik weinig van snapte. Werd dit dan mijn wereld?

Koud drie weken van school betrok ik mijn eerste baantje, als huisdrukker. Van een statig herenhuis was de voormalige keuken gevuld met vooroorlogse drukpersen. Daar wist ik wel raad mee. In mijn vrije uurtjes stond ik, met medeweten van mijn baas te experimenteren en al snel stonden kunstenaars aan de deur met spannende projecten waarbij voor mijn drukpersje een rol was weggelegd. Alle grafisch geboden werden overboord gezet en stapels met vervreemdend drukwerk zagen het wereldlicht.

De tijd schreed voort en ik ging 's avonds naar dat wat nu de Design Academie Eindhoven heet. Veelbelovende studenten met grootse plannen en dito ontwerpen. Och, het kon niet op, allen glommen van trots wanneer ze er weer iets op blauw fluweel presenteerden. Ik voelde me eenzaam. Was ook dit mijn wereld niet?

Nu was het erop of eronder, immers, nog steeds stond ik achter mijn drukpers, maar ook dat zou ooit eindig zijn. Ik trok de gordijnen open en mijn slaapkamer, aan de voorzijde van mijn huis, bouwde ik om tot galerie. 's Morgens verdween mijn opklapbed in de kast en zette ik beelden van startende kunstenaars in de kamer. Zou hier mijn passie voor kunst het eerste wereldlicht zien?

Terug naar Zoetermeer, daar wilde ik zijn, om kunst op te snuiven. Op zoek naar beelden in de openbare ruimte, galeries of kunstenaarsinitiatieven, het Stadsmuseum. Ik trof er keramische totums, koeien, banken, aabare konijnen en geometrische vormen. Folies in het Floriadepark en de zijgevel van een flat rebels bekleed met tientallen afgedankte wasbakken. Is dit mijn wereld?

Zoetermeer draagt prachtige straatnamen als Spierwit, Helderwit en Marmarwit, wat een nuances. En de Muzieklaan met daar omheen weelderige componisten. Cultuur te over in Zoetermeer maar geen kunstenaarswijk. Ik zie dan ook uit naar een mondiale Terrawijk met straten vernoemd naar Zuidhollandse kunstenaars. Gegoten in Bronsgroen en gehuld in Hemelsblauw.

Column Nieuwsbrief Terra Art Projects Zoetermeer

© Patrick Lijdsman / November 2016